

UZASADNIENIE

W dniu 25 listopada 2018 r. D. G. wystąpił przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. z pozwem o zapłatę kwoty 10.100 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty z tytułu części odszkodowania za szkodę w pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...) w wyniku wypadku, do którego doszło w dniu 26 lipca 2018 r. Ponadto wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie, podnosząc, że w toku postępowania likwidacyjnego powodowi została wypłacona kwota odpowiadająca wysokości poniesionej przez niego szkody. Wniosła też o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W piśmie z dnia 23 lutego 2020 r., powód rozszerzył powództwo o kwotę 44.320,44 zł, wnosząc o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 54.420,44 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty, tytułem dalszego odszkodowania.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, w tym również w rozszerzonej części.

Wyrokiem z dnia 15 czerwca 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi:

1. zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz D. G. kwotę 54.420,44 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty,
2. zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz D. G. kwotę 7428,88 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazał pobrać od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 451,84 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Przedmiotowe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych:

W wyniku wypadku drogowego w dniu 26 lipca 2018 r. uszkodzeniu uległ samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność B. M. (1). Sprawca szkody w dniu zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej w W..

Poszkodowana na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 9 listopada 2018 r. przelała na powoda wszelkie swoje prawa do odszkodowania przysługujące jej od strony pozwanej za szkodę w przedmiotowym pojeździe w związku z wypadkiem z dnia 26 lipca 2018 r. wraz ze wszelkimi należnościami ubocznymi, w tym zwłaszcza roszczeniem o zapłatę odsetek.

Poszkodowana B. M. (2) zgłosiła szkodę stronie pozwanej w dniu 27 lipca 2018r.

Do dnia wytoczenia powództwa strona pozwana wypłaciła odszkodowanie w wysokości 33.312,78 zł.

W wyniku zdarzenia z dnia 26 lipca 2018 r. uszkodzeniu uległ prawy bok przedmiotowego pojazdu. Wszystkie uszkodzenia znajdujące się w ocenie technicznej mają związek ze zdarzeniem. Uzasadnione koszty naprawy samochodu po wypadku z dnia 26 lipca 2018 r. przy użyciu części oryginalnych z logo producenta wynoszą 87.733,22 zł brutto, zaś przy zastosowaniu proponowanych przez stronę pozwaną zniżek – 67675,52 zł brutto. Wykonanie naprawy dokładnie według kosztorysu sporządzonego przez stronę pozwaną w dniu 18 sierpnia 2018 r. nr (...) -01 nie gwarantuje przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu.

Pismem z dnia 16 listopada 2018 r. pełnomocnik powoda wezwał stronę pozwaną do zapłaty na rzecz powoda kwoty 5.5926,28 zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę w pojeździe M. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

B. M. (2) naprawiła samochód po kolizji z dnia 26 lipca 2018 r., a następnie go sprzedała. Koszt naprawy wyniósł ok. 70.000 zł

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy pominął ekspertyzę załączoną do pozwu, a wykonaną na zlecenie poszkodowanej, albowiem strona pozwana ją zakwestionowała. Sąd I instancji oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka D. W., uznając go za spóźniony.

Przedmiotowe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o uznanie, że w świetle wydanej w sprawie opinii biegłego, powołane przez powoda koszty naprawy pojazdu stanowią celowy i ekonomiczny wydatek w celu przywrócenia stanu technicznego pojazdu jak przed powstaniem szkody. Mając to na względzie, przy uwzględnieniu już wypłaconej przez ubezpieczyciela sumy, Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 54.420,44 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w części - w zakresie pkt 1 wyroku ponad kwotę 31.362,74 zł, tj. co do kwoty 23.057,70 zł oraz w zakresie pkt 2 i 3 wyroku w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c., poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na fragmentarycznej i wybiórczej ocenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej inż. J. D., w szczególności przejawiającej się w pominięciu wersji kosztorysu uwzględniającej gwarantowane przez pozwanego rabaty na oryginalne części zamienne sygnowane logo producenta w sytuacji gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika w żadnej mierze podjęcie przez poszkodowanego jakichkolwiek działań mających na celu minimalizowanie szkody, które to uzasadniałyby wyłączenie możliwości ich zastosowania,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 228 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody pod względem jakościowych i estetycznym jest możliwe jedynie z wykorzystaniem części o jakości O podczas gdy z wytycznych Komisji Nadzoru Finansowego wynika w sposób jednoznaczny, że części o jakości O i Q są częściami oryginalnymi zamiennymi o tożsamej jakości i estetyce wykonania,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem braku podstaw do zastosowania rabatów z uwagi na niespoczywanie na poszkodowanym obowiązku wykazywania się ponadprzeciętną aktywnością w poszukiwaniu najtańszego warsztatu czy części podczas gdy na poszkodowanym ciąży obowiązek podejmowania działań zmierzających do minimalizacji szkody, za które to należy uznać skontaktowanie się z ubezpieczycielem w sposób określony w kalkulacji kosztów celem zorganizowania części zamiennych i materiałów lakierniczych z rabatami czy zorganizowania naprawy w warsztacie partnerskim, których to nie można uznać za ponadprzeciętną aktywność, a co najwyżej działanie oczekiwane od przeciętnego użytkownika pojazdu, bezpodstawne przyjęcie, iż poszkodowany nie miał obowiązku korzystania z możliwości zakupu części za pośrednictwem pozwanego, w sytuacji gdy świadek zeznała, iż nie wie, dlaczego nie skorzystała z rabatów, ale jednocześnie nie oświadczyła, że nie mogła, że próbowała, ale pozwany nie dostarczył części, tylko zwyczajnie nawet nie próbowała minimalizować szkody;

- art. 822 § 1 k.c. w zw. (...) § 1 k.c., poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie za uzasadnione nadmiernych w istocie kosztów naprawy w kwocie 87733,22 zł uwzględniających jedynie części jakości O, podczas gdy uwzględnienie kalkulacji opiewającej na zastosowanie rabatów na oryginalne części zamienne oraz materiały lakiernicze gwarantowane przez pozwanego również w pełni rekompensuje poniesioną szkodę,

- art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. w zw. z 354 § 2 k.c. oraz w zw. z art. 826 § 1 k.c. oraz w zw. art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przez jego niezastosowanie i pominięcie przy określaniu uzasadnionych kosztów naprawy, że

poszkodowany ma obowiązek współdziałać z ubezpieczycielem w wykonaniu zobowiązania i dążyć do minimalizacji szkody co skutkowało przyjęciem, że uzasadnione koszty naprawy winny uwzględniać jedynie części jakości O, z pominięciem gwarantowanych rabatów na części jakości O oraz materiały lakiernicze w sytuacji gdy poszkodowany naprawiał pojazd nie wiadomo w jaki sposób, a następnie zbył wierzycielność nie wykazując w żaden sposób, iż nie mógł skorzystać z proponowanych przez pozwanego rabatów.

W związku z podniesionymi zarzutami, skarżący wniósł o zmianę rozstrzygnięcia w zakresie zaskarżenia poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu w zakresie postępowania w I i II instancji.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji są prawidłowe, znajdują pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym ocenionym starannie i wnikliwie, bez naruszenia granic swobodnego uznania sędziowskiego (art. 233 § 1 k.p.c.), w związku z czym Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne i czyni podstawą swego rozstrzygnięcia.

Zarzut naruszenia powyższego przepisu wymaga wskazania, które zasady oceny dowodów zostały naruszone i w jaki sposób oraz jaki miało to wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Jedynie wykazanie istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub pominięcia dowodów prowadzących do odmiennych wniosków może doprowadzić do oceny naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. (por. wyrok SN z 22 września 2005 r., sygn. akt IV CK 86/05, Lex nr 187100). Uchybień takich w dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie dowodów nie sposób się dopatrzeć. Wbrew zapatrywaniom skarżącego Sąd I instancji dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego sprawy, w oparciu o którą skonstatował prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wnioski prawne. Oceny tej skarżący nie zdołał skutecznie podważyć. Za niewystarczające dla odniesienia oczekiwanego skutku, uznać bowiem należy oparcie zarzutów apelacji na własnym przekonaniu strony o innej, niż przyjął sąd wadze, doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyrok SN z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98).

Skarżący nie zdołał podważyć dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny opinii biegłego. Kwestia wyboru właściwego wariantu kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody spośród kilku wariantów opracowanych przez biegłego, jest w istocie kwestią oceny prawnej granic żądania powoda i nie może być sprowadzana do prawidłowości oceny dowodu z opinii biegłego. Kwestionowana opinia biegłego została opracowana w dwóch wariantach, w tym jeden z nich zawierał wyliczenie kosztów naprawy pojazdu poszkodowanej w warunkach skorzystania przez poszkodowanego z oferty rabatowej pozwanego, do czego zmierzały zarzuty apelacji. Inny wariant opinii biegłego – ostatecznie wybrany przez Sąd – uwzględniał koszty naprawy przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych bez takich rabatów. Takie stanowisko Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy w pełni aprobuje w okolicznościach niniejszej sprawy. Biegły wyczerpująco wyjaśnił, a skarżący w żaden sposób tego wniosku nie podważył, że w przypadku przedmiotowego pojazdu jego przywrócenie do stanu sprzed szkody wymaga wyłącznie naprawy częściami zamiennymi oryginalnymi, a użycie części zamiennych alternatywnych obniżałoby jego wartość. Brak było podstaw do uwzględniania wariantu obejmującego rabaty oferowane przez pozwaną, a to dlatego, że strona pozwana poza ich hipotetycznym wyliczeniem nie określiła w żaden sposób jakie warsztaty stosują takie rabaty i na jakich zasadach organizowana jest taka naprawa. To z kolei nie mogło prowadzić do uznania, że poszkodowana byłaby w stanie naprawić pojazd w pełnej rekompensacie poniesionej szkody przy wyborze tego wariantu.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy wielokrotnie już wyjaśniał, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego nie ogranicza się do równowartości wydatków poniesionych na naprawę pojazdu, lecz każdorazowo obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy. W sytuacji, gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania dojdzie do naprawy

pojazdu, odszkodowanie należne poszkodowanemu może być ustalone także jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. Dopiero jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że taki sposób ustalenia odszkodowania przewyższa wielkość uszczerbku w majątku poszkodowanego, odszkodowanie to, stosownie do okoliczności sprawy może być obniżone. Tym samym, powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a więc i wysokość odszkodowania, nie zależą od tego czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle ma taki zamiar. Odszkodowanie powinno odpowiadać niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania (por. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/01, OSNC 2012, nr 10, poz. 112 i z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 144, uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1994 r., III CZP 71/94, OSNC 1994, nr 12, poz. 234, z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74, z dnia 13 czerwca 2013 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51, z dnia 14 września 2006 r., III CZP 65/06, OSNC 2007, nr 6, poz. 83, z dnia 26 lutego 2006 r., III CZP 5/06, OSNC 2007, nr 1, poz. 6, z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17, OSNC 2018, nr 6, poz. 56 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNC 1973, nr 6, poz. 111, z dnia 20 lutego 1981 r., I CR 17/81, OSNC 1981, nr 10, poz. 199, z dnia 11 grudnia 1997 r., I CKN 385/97, z dnia 16 stycznia 2002 r., IV CKN 635/00, z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, nr 1, poz. 15, z dnia 11 czerwca 2001 r., V CKN 266/00, z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/00, z dnia 12 lutego 2004 r., V CK 187/03, Wokanda 2004) 7-8) 15, z dnia 21 sierpnia 2012 r., II CSK 707/12, OSNC 2014, nr 4, poz. 48, i z dnia 08 września 2017 r., II CSK 857/16). Poniesione wydatki na naprawę pojazdu, będą wyznaczać wysokość odpowiedniego odszkodowania, tylko wtedy, gdy odpowiadają kosztom niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym. Jeżeli faktycznie poniesione koszty naprawy w stosunku do kryterium kosztów niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych będą zawyżone lub zaniżone nie stanowią one podstawy określenia należnego poszkodowanemu odszkodowania. Analizując różnorodne stany faktyczne mające miejsce w tego typu sprawach Sąd Najwyższy zwracał uwagę, że dokonanie przez poszkodowanego naprawy sposobem gospodarczym, w niepełnym zakresie lub przy użyciu części niższej jakości, nie powoduje naprawienia szkody w całości, co uzasadnia przyznanie mu tytułem odszkodowania również różnicy między kosztorysową ceną naprawy, a kosztem faktycznie poniesionym.

W realiach niniejszej sprawy, wykonanie naprawy według kosztorysu sporządzonego przez stronę pozwaną nie gwarantowało przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu. Skarżący, mimo odmiennego stanowiska w tym przedmiocie nie wykazał okoliczności przeciwnych, w tym nie podważył skutecznie wydanej w sprawie opinii biegłego. Wobec tego, wprost za wnioskami płynącymi z przedmiotowej opinii, przyjąć należało, że uzasadnione koszty naprawy samochodu po wypadku z dnia 26 lipca 2018 r. obejmują użycie części oryginalnych z logo producenta. W konsekwencji jako nietrafione należało ocenić zarzuty apelacji a odnoszące się do naruszenia art. 822 § 1 k.c. w zw. (...) § 1 k.c.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. w zw. z 354 § 2 k.c. oraz w zw. z art. 826 § 1 k.c. oraz w zw. art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W orzecznictwie jednolicie przyjmowane jest, że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza naprawić. Roszczenie takie należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam uszczerbek majątkowy w postaci uszkodzenia należącego do niego pojazdu, a rozmiar szkody uzależniony jest jedynie od wysokości ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Innemu ujęciu sprzeciwia się uprawnienie poszkodowanego do wyboru sposobu naprawienia szkody gwarantowane w art. 363 § 1 k.c. W związku z powyższym w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na

rachunek poszkodowanego, jako miarodajne koszty naprawy pojazdu powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, nie zaś koszty proponowane przez podmiot wskazany przez ubezpieczyciela. Zgodnie z art. 354 k.c., którego obrazę zarzucono w apelacji, dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w sposób odpowiadający tym zwyczajom (§ 1); w taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel (§ 2). Przepis ten określa, że wierzyciel nie może dowolnie żądać od dłużnika wykonania zobowiązania w sposób przez siebie określony. Obowiązki spoczywające na dłużniku nie mogą wykraczać poza te, które są określone treścią zobowiązania oraz jego celem społeczno-gospodarczym. Treść wskazanego przepisu reguluje więc nie tylko sposób wykonania zobowiązania, ale także jego granice. Dłużnik każdorazowo zobowiązany jest więc do takiego zachowania, które odpowiada kryteriom wykonania zobowiązania w chwili jego wykonywania (vide: Komentarz do art. 354 k.c., red. Osajda 2017, wyd. 16/W. Borysiak, w: Legalis). Podstawowym więc obowiązkiem, jaki spoczywa na wierzycielu przy wykonywaniu zobowiązania, jest współdziałanie z dłużnikiem. Współdziałanie to może być rozumiane jako takie zachowanie się wierzyciela, bez którego spełnienie świadczenia przez dłużnika jest w ogóle niemożliwe albo nadmiernie utrudnione. Wierzyciel powinien współdziałać z dłużnikiem w wykonaniu zobowiązania w taki sam sposób, w jaki dłużnik powinien wykonać zobowiązanie, czyli przy uwzględnieniu kryteriów wskazanych w art. 354 § 2 k.c. Poglądy doktryny w tej kwestii mają swe odzwierciedlenie również i w judykaturze. Jak wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie IV CSK 299/06, obowiązkiem poszkodowanego jest podejmowanie działań zmierzających do zminimalizowania szkody. Brak z jego strony takiego działania nie może zwiększać obowiązku odszkodowawczego osoby zobowiązanej do naprawienia szkody (por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002, V CKN 745/00).

W ocenie Sądu Okręgowego, obowiązek współdziałania poszkodowanego nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień, w szczególności w zakresie prawa wyboru sposobu naprawienia szkody (nie można bowiem różnicować sytuacji poszkodowanego, który szkodę naprawił, od sytuacji, poszkodowanego, który naprawy nie przeprowadził i nie zamierza jej przeprowadzać), swobody decyzji co do naprawy, a także wyboru dostawcy części. Narzucanie poszkodowanemu wyboru dostawcy części lub wykonawcy naprawy niweczyłoby prawo poszkodowanego do wyboru sposobu naprawienia szkody poprzez aprioryczne przyjęcie, że naprawienie szkody winno nastąpić przez naprawę pojazdu. Zdaniem Sądu Okręgowego, poszkodowany nie ma obowiązku dokonywać zakupu części u wskazanego przez pozwanego dostawcy ani też poszukiwać warsztatu naprawczego, który zaopatruje się w części i materiały lakiernicze u tego tylko dostawcy, który podpisał z pozwanym porozumienie o współpracy. Stanowisko pozwanego skutkowałoby nałożeniem na poszkodowanego takich właśnie obowiązków, do czego brak jest podstaw prawnych. Warsztaty naprawcze często korzystają z wynegocjowanych przez siebie własnych porozumień z dostawcami części i materiałów i wątpliwym jest, by wybrany przez poszkodowanego warsztat był zainteresowany zakupem części zamiennych u dostawcy objętego porozumieniem z pozwanym, a nawet gdyby tak było, to czy nie miałyby to przełożenia na inne koszty naprawy. Poszkodowany ma prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, zaś rabaty nie są elementami powszechnie obowiązujących cen na rynku części zamiennych. Jeżeli w procesie wyceny wysokości szkody przyjmuje się czynniki niewystępujące na rynku lub też występujące sporadycznie, to należy uznać, że nie jest to obiektywna wycena kosztów naprawy pojazdu.

Mając na uwadze wszystko powyższe, na mocy art. 385 k.p.c. apelacja pozwanego podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy natomiast orzekł w pkt 2) sentencji zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) – skoro pozwany przegrał sprawę powinien zwrócić na rzecz wygrywającego (powoda) koszty związane z jego udziałem w sprawie przed Sądem II instancji, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.800,00 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 5) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.)